

Przekazywanie uprawnień ustawodawczych i korzystanie przez Komisję z uprawnień wykonawczych

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 lutego 2014 r. w sprawie dalszych działań związanych z przekazaniem uprawnień ustawodawczych i kontrolą przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (2012/2323(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 290 i 291 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając rozporządzenie (UE) nr 182/2011 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję¹,
- uwzględniając wspólne porozumienie w sprawie aktów delegowanych, zatwierdzone przez Konferencję Przewodniczących w dniu 3 marca 2011 r.,
- uwzględniając porozumienie ramowe w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim a Komisją Europejską², w szczególności jego punkt 15 oraz załącznik 1,
- uwzględniając wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 5 września 2012 r. w sprawie C-355/10, Parlament przeciwko Radzie (dotychczas niepublikowany), oraz toczącą się sprawę C-427/12, Komisja przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie kompetencji w zakresie przekazywania uprawnień ustawodawczych³,
- uwzględniając raport informacyjny Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego przyjęty w dniu 19 września 2013 r. zatytułowany „Lepsze stanowienie prawa: akty wykonawcze i akty delegowane”,
- uwzględniając pismo z dnia 26 listopada 2012 r. skierowane przez przewodniczącego Parlamentu do przewodniczącego Konferencji Przewodniczących Komisji dotyczące horyzontalnych zasad stosowania aktów delegowanych w odniesieniu do programów ustawodawczych objętych wieloletnimi ramami finansowymi (WRF), zatwierdzone przez Konferencję Przewodniczących na posiedzeniu w dniu 15 listopada 2012 r.,
- uwzględniając pismo z dnia 8 lutego 2013 r. skierowane przez przewodniczącego Parlamentu do przewodniczących Rady i Komisji w sprawie braku postępów w Radzie w zakresie propozycji dostosowawczych w obszarze rolnictwa i rybołówstwa,
- uwzględniając art.48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej oraz opinie Komisji Rozwoju, Komisji

¹ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

² Dz.U. L 304 z 20.11.2010, s. 47.

³ Dz.U. C 81 E z 15.3.2011, s. 6.

Gospodarczej i Monetarnej, Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych, Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, Komisji Transportu i Turystyki, Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Komisji Rybołówstwa oraz Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A7-0435/2013),

- A. mając na uwadze, że Traktat z Lizbony umożliwia Parlamentowi i Radzie („określanym łącznie jako prawodawca”) przekazywanie części swoich uprawnień Komisji w formie aktu ustawodawczego („akt podstawowy”); mając na uwadze, że przekazywanie uprawnień to delikatna operacja, w której Komisja otrzymuje polecenie wykonania uprawnień będących nieodłączną częścią zadań prawodawcy; mając na uwadze, że w związku z tym konieczne jest dopilnowanie właściwego stosowania postanowień Traktatu, aby zagwarantować dostateczny poziom legitymacji demokratycznej również w odniesieniu do aktów delegowanych; mając na uwadze, że punktem wyjścia w analizie kwestii przekazywania uprawnień musi zatem być zawsze swoboda prawodawcy; mając na uwadze, że zgodnie z ustalonym orzecznictwem przyjmowanie istotnych norm w rozpatrywanej dziedzinie jest zastrzeżone dla prawodawcy, co oznacza, że nie można przekazywać uprawnień do przyjęcia przepisów wymagających decyzji politycznych, które należą do zakresu kompetencji prawodawcy; mając na uwadze, że przekazane uprawnienia mogą obejmować wyłącznie uzupełniające lub zmieniające części aktu ustawodawczego, które są inne niż istotne; mając na uwadze, że przyjmowane przez Komisję akty delegowane będące wynikiem przekazywania uprawnień będą aktami ogólnymi o charakterze nieustawodawczym; mając na uwadze, że akt podstawowy musi wyraźnie określać cel, zawartość, zakres i czas trwania przekazania uprawnień oraz definiować warunki, jakim podlega przekazanie uprawnień;
- B. mając na uwadze, że w celu dokonania ustaleń praktycznych oraz uzgodnionych uściśleń i preferencji dotyczących przekazywania uprawnień ustawodawczych zgodnie z art. 290 TFUE, Parlament, Rada i Komisja zawarły wspólne porozumienie w sprawie aktów delegowanych w celu zapewnienia sprawnego wykonywania przekazanych uprawnień oraz skutecznej kontroli takich uprawnień przez Parlament Europejski i Radę;
- C. mając na uwadze, że zgodnie z Traktatami państwa członkowskie przyjmują wszelkie środki prawa krajowego niezbędne do wprowadzenia w życie prawnie wiążących aktów Unii; mając na uwadze, że gdy istnieje konieczność zastosowania jednolitych warunków wykonywania prawnie wiążących aktów Unii, akty te powierzają Komisji (a w wyjątkowych przypadkach Radzie) uprawnienia wykonawcze zgodnie z art. 291 TFUE; mając na uwadze, że gdy akt podstawowy wymaga, aby przyjęcie aktów wykonawczych przez Komisję podlegało kontroli państw członkowskich, akt podstawowy powinien powierzać Komisji uprawnienia wykonawcze zgodnie z rozporządzeniem (EU) Nr 182/2011; mając na uwadze, że najważniejszym zobowiązaniem podjętym przez Komisję w oświadczeniu załączonym do wspomnianego rozporządzenia było jak najszybsze dostosowanie dorobku do nowego systemu aktów delegowanych i wykonawczych podczas obecnej kadencji, w tym aktów podstawowych odnoszących się do procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą;
- D. mając na uwadze, że to prawodawca w każdym przypadku określa poziom szczegółowości aktu ustawodawczego, a tym samym decyduje, czy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, jak również ustala, czy konieczne będą uprawnienia zapewniające jednolite warunki wykonania aktu ustawodawczego; mając na uwadze, że nie

ma obowiązku powierzenia takich uprawnień delegowanych lub wykonawczych; mając na uwadze, że takie powierzenie powinno być jednak uwzględniane, w przypadku gdy konieczne jest zapewnienie elastyczności i skuteczności, a nie można ich osiągnąć za pośrednictwem zwykłej procedury ustawodawczej; mając na uwadze, że decyzja w sprawie powierzenia uprawnień delegowanych lub wykonawczych musi być oparta na obiektywnych przesłankach umożliwiających sądową kontrolę przyjętego rozwiązania; mając na uwadze, że brak orzecznictwa w związku z art. 290 TFUE i ustalonymi w nim kryteriami utrudnił Parlamentowi Europejskiemu i Radzie osiągnięcie porozumienia w sprawie rozgraniczenia aktów wykonawczych i delegowanych;

- E. mając na uwadze, że przekazanie uprawnień Komisji jest nie tylko zagadnieniem technicznym, ale może obejmować kwestie o wielkim znaczeniu politycznym dla obywateli Unii i konsumentów, przedsiębiorstw i całych sektorów gospodarki z powodu potencjalnego wpływu na kwestie społeczno-ekonomiczne, kwestie dotyczące środowiska i zdrowia;
- F. mając na uwadze, że negocjacje ustawodawcze w sprawie różnych dokumentów wykazały rozbieżne interpretacje wśród instytucji odnośnie do określonych kwestii; mając na uwadze, że zgodnie z art. 37a Regulaminu przy kontroli wniosku przewidującego akty delegowane komisje Parlamentu mogą zwracać się do Komisji Prawnej o wydanie opinii; mając na uwadze, że dnia 13 stycznia 2012 r. Konferencja Przewodniczących przyjęła wspólne stanowisko, a 19 kwietnia 2012 r. przyjęła podejście przekrojowe służące poszczególnym komisjom do przewyższania rozbieżności opinii; mając na uwadze, że konieczne jest rozszerzenie działań w ramach wspólnego stanowiska polegające na określeniu przez Parlament własnych kryteriów stosowania art. 290 i 291 TFUE oraz dążeniu do ustalenia takich kryteriów z Radą i Komisją;

Kryteria stosowania art. 290 i art. 291 TFUE

1. uważa, że Parlament powinien przyjąć następujące niewiążące kryteria przy stosowaniu art. 290 i art. 291 TFUE: poniższego wykazu kryteriów nie należy traktować jako wyczerpującego:
 - O charakterze wiążącym lub niewiążącym środka musi zadecydować jego istota i treść; na mocy art. 290 TFUE możliwe jest przekazanie wyłącznie uprawnień do przyjęcia prawnie wiążących środków.
 - Komisja może zmieniać akty ustawodawcze wyłącznie w drodze aktów delegowanych. Obejmuje to zmianę załączników, z uwagi na to, że załączniki stanowią integralną część aktu ustawodawczego. Nie jest możliwe dodawanie ani usuwanie załączników w celu spowodowania lub uniknięcia stosowania aktów delegowanych; jeżeli prawodawca uważa, że tekst powinien stanowić integralną część aktu podstawowego, może postanowić zawrzeć taki tekst w załączniku. Jest to szczególnie zasadne w odniesieniu do unijnych wykazów lub rejestrów dozwolonych produktów czy substancji, które w celu zagwarantowania pewności prawa powinny pozostać nieodłączną częścią aktu podstawowego, w stosownych przypadkach w formie załącznika. Środki służące do dalszego określenia dokładnej treści zobowiązań wskazanych w akcie ustawodawczym mają na celu uzupełnienie podstawowego aktu przez dodanie elementów innych niż istotne.

- Środki umożliwiające wybór priorytetów, celów lub oczekiwanych rezultatów powinny zostać przyjęte w drodze aktów delegowanych, jeżeli prawodawca postanowi nie zawierać ich w akcie ustawodawczym.
- Środki służące (dalszemu) określeniu warunków, kryteriów lub wymogów, jakie mają zostać spełnione – których realizację muszą zapewnić państwa członkowskie lub inne osoby lub podmioty, których ustawodawstwo bezpośrednio dotyczy – z definicji zmieniać będą treść ustawodawstwa oraz wprowadzać nowe zasady ogólnego stosowania. W rezultacie stworzenie takich dalszych zasad lub kryteriów może zostać dokonane wyłącznie w drodze aktu delegowanego. Przeciwnie, wdrożenie zasad lub kryteriów już ustanowionych w akcie podstawowych (lub przyszłym akcie delegowanym), bez zmiany istoty praw lub zobowiązań z nich wynikających i bez dokonywania dalszych wyborów dotyczących strategii politycznej, ma miejsce w drodze aktów wykonawczych.
- W pewnych okolicznościach Komisja jest uprawniona do przyjęcia dodatkowych wiążących zasad o charakterze nieustawodawczym mających ogólne zastosowanie i wpływających na istotę praw i zobowiązań określonych w akcie podstawowym. Środki te, z definicji, uzupełniają środki określone w akcie podstawowym, definiując w szerszym zakresie strategię polityczną Unii. Można to osiągnąć wyłącznie w drodze aktu delegowanego.
- W zależności od struktury przedmiotowego programu finansowego inne niż zasadnicze elementy zmieniające lub uzupełniające akt podstawowy, m.in. dotyczące konkretnych kwestii technicznych, strategicznych interesów, celów, spodziewanych rezultatów, mogłyby być przyjmowane w drodze aktów delegowanych w zakresie, w jakim nie są włączone do aktu podstawowego. Jedynie w przypadku elementów, które nie odzwierciedlają dalszych kierunków polityki lub strategii, prawodawca może decydować o dopuszczeniu ich przyjęcia w drodze aktów wykonawczych.
- Środek określający rodzaj informacji, jaka ma zostać przekazana na mocy aktu podstawowego (tj. dokładna treść informacji) zwykle stanowi uzupełnienie zobowiązania przekazania informacji i powinien być zrealizowany w drodze aktu delegowanego.
- Środek określający uzgodnienia dotyczące przekazywania informacji (np. formatu) zwykle nie stanowi uzupełnienia zobowiązania przekazywania informacji. Przeciwnie taki środek umożliwia jednolite zastosowanie. Należy zatem wdrożyć taki środek, co do zasady, w drodze aktu wykonawczego.
- Środki ustanawiające określoną procedurę (tj. sposób realizacji lub wykonania) mogą być określone w akcie delegowanym albo w akcie wykonawczym (lub nawet stanowić istotny element aktu podstawowego) w zależności od jego treści, kontekstu i charakteru postanowień określonych w akcie podstawowym. Środki ustanawiające elementy procedury wiążące się z dalszymi, mniej podstawowymi wyborami politycznymi, mające na celu uzupełnienie ram legislacyjnych określonych w akcie podstawowym powinny ogólnie być określone w aktach delegowanych. Środki określające szczegóły procedur w celu zapewnienia jednolitych warunków realizacji zobowiązania określonego w akcie podstawowym na ogół powinny być środkami wykonawczymi.
- Tak jak w przypadku procedur, uprawnienie do określania metod (tj. sposobów wykonywania konkretnych czynności w sposób regularny i systematyczny) lub metodologii

(tj. zasad dotyczących określania metod) może przewidywać akty delegowane lub wykonawcze w zależności od treści i kontekstu.

- Na ogół, akty delegowane powinny być stosowane w przypadkach, w których akt podstawowy pozostawia Komisji szeroki margines swobody w kwestiach uzupełniania ram legislacyjnych określonych w akcie podstawowym.
- Zezwolenia mogą stanowić środki o ogólnym zastosowaniu. Ma to miejsce na przykład w przypadku decyzji w sprawie zezwolenia lub zakazu odnośnie do włączenia określonej substancji do produktów spożywczych, kosmetycznych itp. Decyzje te mają charakter ogólny, gdyż dotyczą każdego podmiotu pragnącego stosować daną substancję. W takich przypadkach jeżeli decyzja Komisji w pełni opiera się na kryteriach określonych w akcie podstawowym, mogłaby stanowić akt wykonawczy. Jeżeli jednak kryteria nadal pozwalają Komisji dokonywać dalszych, innych niż istotne, drugorzędnych wyborów politycznych, zezwolenie powinno być aktem delegowanym, ponieważ uzupełniałoby akt podstawowy.
- Akt ustawodawczy może wyłącznie przyznawać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów o charakterze nieustawodawczym mających ogólne zastosowanie. Środki o charakterze indywidualnym nie mogą zatem zostać przyjęte w drodze aktów delegowanych. Aktem o ogólnym zastosowaniu jest akt, który ma zastosowanie do obiektywnie określonych sytuacji, powodujący skutki prawne w odniesieniu do kategorii osób na poziomie ogólnym i abstrakcyjnym.
- Akty wykonawcze nie powinny wprowadzać dodatkowych elementów politycznych, a uprawnienia przekazane Komisji nie powinny pozostawiać szerokiego marginesu swobody.

Uwagi ogólne

2. wzywa Komisję i Radę do przystąpienia do negocjacji z Parlamentem w celu osiągnięcia porozumienia w sprawie kryteriów, o których mowa powyżej; uważa, że można to osiągnąć w ramach zmiany Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa, uwzględniającej takie kryteria;
3. ponownie zwraca uwagę na decyzje w sprawie aktów delegowanych i wykonawczych podjęte na posiedzeniu Konferencji Przewodniczących w dniach 13 stycznia 2011 r. i 19 kwietnia 2012 r. oraz podkreśla, że Parlament powinien zawsze nalegać na stosowanie aktów delegowanych w przypadku wszystkich uprawnień przekazywanych Komisji, które spełniają kryteria określone w art. 290 TFUE, oraz iż dokumenty, w których nie zabezpiecza się przysługujących Parlamentowi praw instytucjonalnych w zakresie aktów delegowanych, nie powinny być włączane do porządku obrad ani poddawane pod głosowanie prowadzące do porozumienia; podkreśla, że Parlament powinien już na początku negocjacji podnosić kwestię aktów delegowanych i wykonawczych jako mającą dla Parlamentu kluczowe znaczenie instytucjonalne;
4. wzywa Komisję, aby w przyszłości uzasadniała w sposób wyraźny i dogłębny powody przedstawienia we wniosku ustawodawczym propozycji aktu delegowanego lub aktu wykonawczego oraz uznania w ten sposób, że jego treść normatywna odnosi się do elementów innych niż istotne; przypomina, że z postanowień art. 290 i 291 TFUE jasno wynika, że akty delegowane i akty wykonawcze odpowiadają na różne potrzeby, nie można ich zatem wzajemnie zastępować;

5. uważa, że aby umocnić pozycję sprawozdawców w negocjacjach ustawodawczych należy w większym stopniu korzystać z możliwości zwracania się o opinię do Komisji Prawnej zgodnie z art. 37a Regulaminu;
6. wyraża poważne zaniepokojenie, że dostosowanie dorobku do Traktatu z Lizbony jest tylko częściowo realne po upływie czterech lat od jego wejścia w życie; z zadowoleniem przyjmuje niedawne zaprezentowanie przez Komisję propozycji dotyczących dostosowania pozostałych aktów ustawodawczych zakładających zastosowanie procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą; podkreśla jednak potrzebę jak najszybszego rozpoczęcia negocjacji w sprawie powyższych propozycji w celu sfinalizowania tego zadania do końca bieżącej kadencji Parlamentu; uważa, że przynajmniej wszystkie sprawy, które wcześniej rozstrzygane były na podstawie procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą, powinny obecnie zostać dostosowane do art. 290 TFUE, ponieważ środki procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą są również środkami o zakresie ogólnym opracowanymi w celu wprowadzania poprawek do elementów innych niż istotne aktu podstawowego, między innymi poprzez usuwanie niektórych z tych elementów lub uzupełnianie aktu podstawowego skutkiem dodania nowych elementów innych niż istotne; jednocześnie wzywa Radę do dołożenia wszelkich starań w celu osiągnięcia postępu w znajdujących się obecnie w impasie rozmowach z Radą na temat propozycji dostosowania, włączając propozycje w zakresie rolnictwa i rybołówstwa;
7. wyraża zaniepokojenie, że pomimo faktu, iż może być to dobrym rozwiązaniem w niektórych przypadkach, systematyczne utrzymywanie wszystkich elementów strategii politycznej w akcie podstawowym mogłoby, w odpowiednim czasie, uniemożliwić stosowanie art. 290 TFUE jako ważnego środka racjonalizacji procesu ustawodawczego, stanowiącego jego pierwotne założenie, aby uniknąć mikrozarządzania oraz złożonej i długiej procedury współdecyzji; podkreśla, że stosowanie tego podejścia mogłoby być wyjątkowo trudne w niektórych przypadkach, np. w sektorach, w których technologie są nadal rozwijane;
8. podkreśla, że w tych przypadkach, w których podjęto decyzję o zastosowaniu aktów wykonawczych, parlamentarny zespół negocjatorów powinien uważnie ocenić, jaki rodzaj kontroli ze strony państw członkowskich jest potrzebny oraz czy należy zastosować procedurę doradczą czy procedurę sprawdzającą; podkreśla, że w przypadku zastosowania procedury sprawdzającej parlamentarne zespoły negocjatorów powinny akceptować brak opinii wyłącznie w wyjątkowych i należycie uzasadnionych przypadkach, ponieważ jeśli komisja złożona z przedstawicieli państw członkowskich i obradująca pod przewodnictwem Komisji nie wyda żadnej opinii, uniemożliwia to Komisji przyjęcie projektu aktu wykonawczego;
9. zaleca Komisji, aby nie nadużywała aktów delegowanych w celu ponownego otwierania dyskusji w sprawach uzgodnionych na szczeblu politycznym w rozmowach trójstronnych; zwraca uwagę, że uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych należałoby najlepiej przekazywać Komisji na czas określony;
10. zachęca swoje komisje do ścisłego monitorowania korzystania z aktów delegowanych i aktów wykonawczych w zakresie stosownej sfery odpowiedzialności; w tym celu zwraca się do Komisji o udoskonalenie ustaleń administracyjnych w zakresie przekazywania i wypełniania dokumentów związanych z aktami delegowanymi, w tym dokumentów przygotowawczych, w celu zapewnienia co najmniej takiego samego poziomu informacji i

przejrzystość jak w przypadku istniejącego rejestru aktów wykonawczych oraz zapewnienia jednoczesnego przepływu informacji do Parlamentu Europejskiego i Rady jako współprawodawców;

11. uważa, że dokonano znacznych postępów w dążeniu do zapewnienia sprawnego przekazywania aktów delegowanych komisjom przedmiotowo właściwym, co z kolei pozytywnie wpłynęło na egzekwowanie przez posłów uprawnień kontrolnych;
12. w związku z tym przypomina o politycznej odpowiedzialności prawodawcy oraz o konieczności regularnego i terminowego angażowania Parlamentu na etapie prac przygotowawczych nad aktami delegowanymi; wzywa Komisję do pełnego informowania Parlamentu, w tym sprawozdawcy odpowiedzialnego za daną sprawę, o planowanym harmonogramie, wyznaczonych posiedzeniach grup ekspertów i treści przewidywanych aktów delegowanych, m.in. poprzez udostępnianie odpowiednich baz danych Komisji, np. CIRCA;
13. wzywa Komisję do przestrzegania w pełni ust. 15 porozumienia ramowego w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim a Komisją Europejską, między innymi poprzez uproszczenie procedury zapraszania ekspertów Parlamentu na posiedzenia z ekspertami krajowymi, jeśli właściwa komisja parlamentarna zgłosi taki wniosek; przyznaje, że w wyniku uczestnictwa ekspertów Parlamentu w takich posiedzeniach Komisja może zostać zaproszona na posiedzenia odbywające się w Parlamencie w celu dalszej wymiany poglądów na temat przygotowywania aktów delegowanych; wzywa Komisję do stosowania ust. 15 porozumienia ramowego również w przypadku tych części posiedzeń państw członkowskich i Komisji, podczas których omawiane są inne kwestie niż akty wykonawcze w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011;
14. jest zdania, że czas między przekazaniem ostatecznego projektu aktu wykonawczego a jego przyjęciem przez Komisję jest często zbyt krótki, co uniemożliwia Parlamentowi odpowiednią kontrolę; wzywa zatem Komisję, aby w pełni przestrzegała prawa Parlamentu do kontroli nad ostatecznym projektem aktu wykonawczego w terminie jednego miesiąca zgodnie z porozumieniem z 2008 r. między Parlamentem i Komisją w sprawie procedur komitetowych;
15. wzywa do przydzielenia dostatecznych zasobów technicznych i ludzkich na potrzeby związane z aktami delegowanymi i wykonawczymi między innymi w celu zapewnienia sprawnego przebiegu wewnętrznego procesu przekazywania informacji; uważa, że przekazywanie posłom aktów delegowanych za pośrednictwem biuletynu ułatwia kontrolę takich aktów i umożliwia posłom zgłoszenie ewentualnych zastrzeżeń we właściwym czasie;
16. zaleca, aby w każdej komisji wyznaczono stałych sprawozdawców ds. aktów delegowanych i aktów wykonawczych, co zagwarantowałoby spójność w danej komisji i pomiędzy komisjami; uważa, że podobnymi kwestiami należy zajmować się w spójny sposób, zachowując jednocześnie niezbędną elastyczność;
17. wyraża zadowolenie, iż eksperci Komisji są gotowi uczestniczyć w posiedzeniach informacyjnych z udziałem posłów, gdyż organizacja takich spotkań w odpowiednim czasie przed przyjęciem aktów delegowanych jest przydatna dla wyjaśnienia kluczowych aspektów takich aktów oraz ułatwienia Parlamentowi dokonania ich oceny;

18. nadal wzywa w szczególności członków zespołów negocjacyjnych do zwracania szczególnej uwagi na akty delegowane i akty wykonawcze podczas składania sprawozdań we właściwej komisji po każdym posiedzeniu trójstronnym zgodnie z art. 70 ust. 4 Regulaminu Parlamentu Europejskiego;

Uwagi dotyczące poszczególnych dziedzin

Rolnictwo i rybołówstwo

19. wyraża ubolewanie w związku z faktem, że procedury dostosowujące istotne przepisy dotyczące rolnictwa i rybołówstwa zostały zablokowane przez Radę po niepowodzeniu negocjacji prowadzonych w ramach nieformalnych rozmów trójstronnych oraz pierwszego czytania w Parlamencie; podkreśla, że powodem takiej sytuacji jest często brak gotowości ze strony Rady do stosowania aktów delegowanych; odnotowuje, że jedynie w kontekście pełnych procedur ustawodawczych związanych z reformą WPR i WPRyb możliwe było znalezienie rozwiązania pozwalającego na dostosowanie dorobku, które było do przyjęcia dla obu stron, mimo że porozumienie w odniesieniu do niektórych przepisów było możliwe jedynie pod warunkiem, że nie będzie stanowiło precedensu; domaga się, by Rada dokonała postępów w zakresie aktów oczekujących na dostosowanie, tak by procedury zostały zakończone przez upływem bieżącej kadencji Parlamentu;

Współpraca na rzecz rozwoju

20. przypomina, że zwłaszcza w przypadku instrumentu finansowania współpracy na rzecz rozwoju Parlament od 2006 r. sprawuje demokratyczną kontrolę w postaci politycznego dialogu z Komisją, który dotyczy proponowanych środków; zwraca jednak uwagę, że doświadczenia Parlamentu związane z tą praktyką są mieszane, a jego wpływ na decyzje Komisji jest ograniczony;
21. zauważa, że w dziedzinie współpracy na rzecz rozwoju punktem wyjścia dla aktów wykonawczych są często wcześniejsze konsultacje ze stronami trzecimi, co sprawia, że wprowadzanie zmian na późniejszym etapie formalnej procedury komitetowej jest trudniejsze; wobec tego podkreśla, że wcześniejsze powiadomianie Parlamentu oraz dialog z nim stanowiłyby ważny krok na drodze do celu, jakim jest skuteczniejsze korzystanie przez Parlament z uprawnień kontrolnych;

Sprawy gospodarcze i walutowe;

22. zwraca uwagę, że rozporządzenia w sprawie Europejskich Urzędów Nadzoru (EUN) wprowadzają w obszarze usług finansowych regulacyjne standardy techniczne (RST) i wykonawcze standardy techniczne (WST), a na mocy tych rozporządzeń EUN przedkładają projekty RST i WST Komisji w celu ich przyjęcia; uważa, że, kiedy to tylko możliwe, akty delegowane powinny przyjąć postać raczej RST niż zwykłych aktów delegowanych ze względu na techniczną wiedzę ekspercką i specjalistyczne umiejętności EUN; uważa również, że przed przyjęciem zwykłych aktów delegowanych Komisja powinna zwracać się o techniczną poradę do odpowiedniego EUN na temat treści tych aktów;
23. zwraca uwagę, że w przypadku niektórych aktów ustawodawczych możliwe jest wydłużenie okresu na sprawdzenie RST o dodatkowy miesiąc z uwagi na wielkość i złożoność RST, i uważa, że tego typu elastyczność powinna stać się normą; zaznacza ponadto, że prawodawca określił okres na przeprowadzenie kontroli na trzy miesiące z

możliwością przedłużenia go o kolejne trzy w odniesieniu do wszystkich aktów delegowanych w dziedzinie usług finansowych, i uważa, że ta praktyka powinna objąć wszystkie obszary o złożonym charakterze;

24. podkreśla, że do RST powinny mieć również zastosowanie ustalenia, zgodnie z którymi żadnego aktu delegowanego nie przedkłada się w czasie przerwy wakacyjnej Parlamentu;
25. uważa, że zaproszenie dla zainteresowanych stron do zasiadania w ich grupach w ramach EUN powinno obowiązywać odpowiednio długo (nie krócej niż dwa miesiące), być publikowane za pośrednictwem różnych kanałów i podlegać przejrzystemu i sprawnemu procesowi, ażeby ubiegała się o nie szeroka baza kandydatów; przypomina o zapotrzebowaniu na zrównoważone grupy zainteresowanych stron EUN zgodnie z przepisami odpowiednich rozporządzeń;

Zatrudnienie i sprawy socjalne

26. przypomina, że w dziedzinie zatrudnienia i spraw socjalnych Parlament zakwestionował słuszność decyzji EURES przed Trybunałem Sprawiedliwości w celu obrony swoich prerogatyw;

Wolności obywatelskie, sprawiedliwość i sprawy wewnętrzne

27. zwraca się do Komisji o uwzględnienie w swoim programie prac wniosków dotyczących zmiany wszystkich aktów prawnych z zakresu dawnego trzeciego filaru, tak aby dostosować je do nowej hierarchii norm i zapewnić poszanowanie uprawnień i kompetencji Parlamentu oraz przysługującego mu prawa do informacji w ramach przekazywania uprawnień Komisji na mocy Traktatu z Lizbony; podkreśla, że będzie to wymagało indywidualnej oceny każdego aktu prawnego w celu określenia, które decyzje, jako dotyczące elementów istotnych, muszą być podejmowane przez ustawodawcę – szczególnie gdy dotyczą podstawowych praw zainteresowanych osób, a które decyzje mogą zostać uznane za dotyczące elementów innych niż istotne (zob. wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-355/10);
28. zwraca uwagę na fakt, że choć od wejścia w życie Traktatu z Lizbony upłynęło już wiele czasu, Rada nadal przyjmuje akty prawne na podstawie przepisów z zakresu dawnego trzeciego filaru, w związku z czym Parlament został zmuszony do wszczęcia postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości;

◦
◦ ◦

29. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz parlamentom państw członkowskich.